

VRAŽDA SLONOBIJKOU

ANEB SMRT NOVINÁŘE KOMÁRKA

MARTIN
KOMÁREK

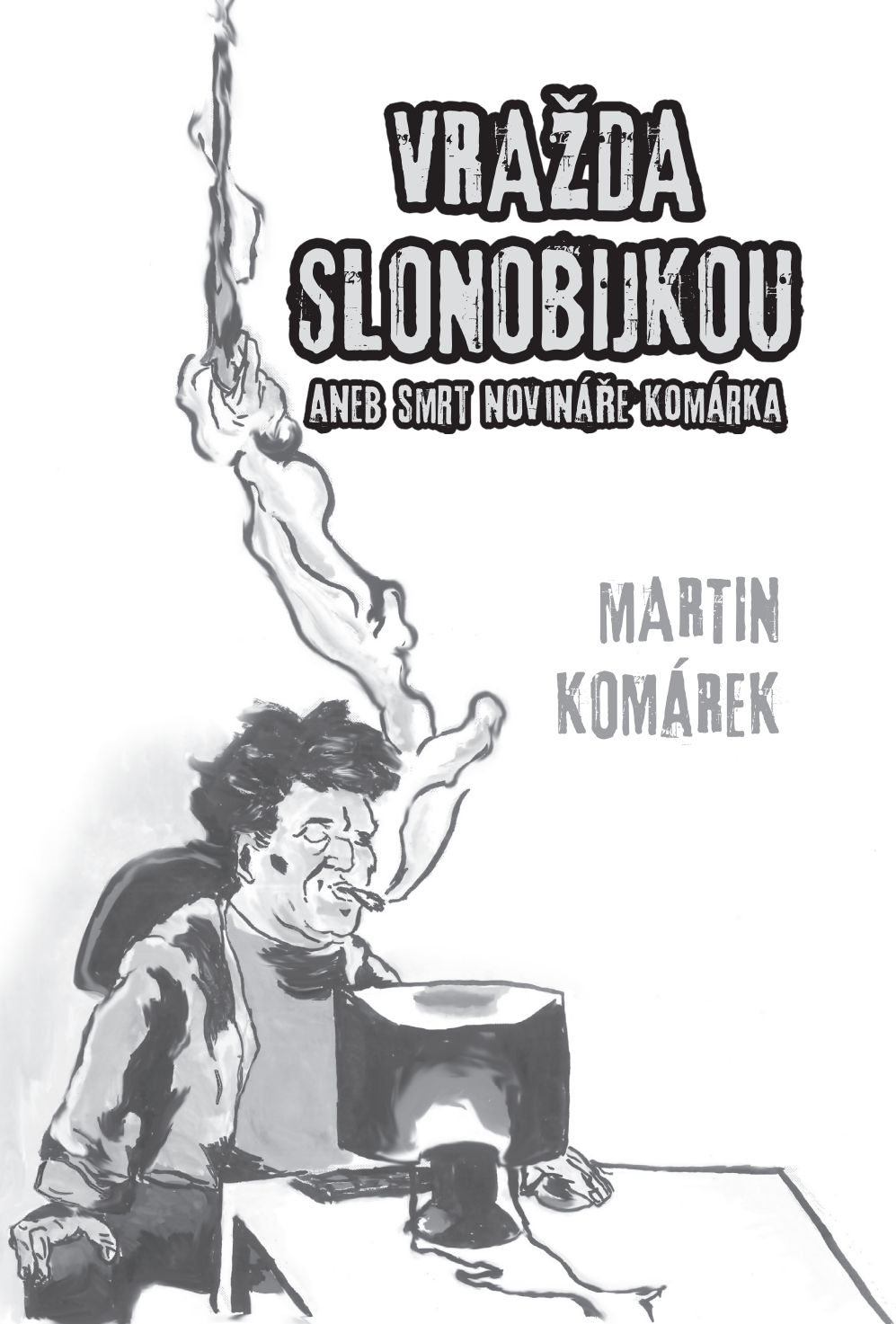

VRAŽDA SLONOBÍJKOU

ANEB SMRT NOVINÁŘE KOMÁRKA

MARTIN
KOMÁREK

VRAŽDA SLONOBÍJKOU

ANEB SMRT NOVINÁŘE KOMÁRKA

MARTIN KOMÁREK

Copyright © Martin Komárek, 2014
Illustrations © Martin Fischer, 2014
© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2014

ISBN 978-80-7388-717-9

ŠTÁRA

Horácius Pata si ubalil špeka.

Patova družka Jana Woctová posunula pánev na plotně:
„Pato, smažím roastbeef, a ty hulíš.“

Pata potáhl.

Woctová tak otrlá nebyla. Se smíchem foukla Patovi do tváře: „Prevíte nafoukaná,“ konstatovala.

Patova tvář, dosud rozveselená, ztvrdla. Kdyby někdo začal rozklad o Patově odpudivosti, moc by se nepletl. Jeho prostorný obličej připomínal chrliče na Chrámu svatého Víta. Pata vypustil snivý dým a řekl: „Sundej zástěru, Woctová, budeme mít návštěvu.“

Žena strnula: „A já si pokecala krejzlík. Běžím nahoru.“

Stiskl jí zápěstí: „Nikam.“

„Au,“ zapištěla. „Strč si ty svoje klepeta někam.“

„Woctová, klepeta mám teď na krku. Zdržíš ho.“

Nečekal na odpověď a vystřelil do koupelny.

Jen za sebou zavřel, ozvalo se zabouchání.

„Koho to sem ďas zanesl?“ zeptala se Woctová.

„Policii.“

„Počkejte, jsem nahý a zrovna si holím nohy.“

„Nedělejte si prdel.“

„Chcete to vidět?“

„Ani náhodou. Naházejte na sebe nějaký hadry a otevřete, než dám vyrazit futro.“

Woctová otevřela. Ve dveřích stál úhledný muž, kterého dobře znala.

„A jéje, Komorous. Vás nenese ďas, ale Bůh srandy.“

„Smrad jak ve vopičinci,“ potáhl chlap. Měl stopětaosmdesát centimetrů, bradu tesanou z mramoru, tvrdé modré oči a vyholenou lebku. Mohl by klidně hrát velitele zvláštního komanda v hollywoodském béčku.

„Jo, připálila jsem roastbeef,“ řekla Woctová. „Kafčo si dáte, pane plukovníku?“

Komorous se rozhlédl po místnosti. Byt byl zařízen moderním nábytkem pastelových barev, což svědčilo o tom, že majitelé nemají hluboko do kapsy. Rýhy na stěnách, skvrny na podlaze a svršky poházené po zemi zas dávaly najevo, že nemilují pořádek.

„Bordel jak v té čtyřiatřicítce,“ ocenil to Komorous.

„Ano, ano,“ smutně kývla Woctová, „též jsem slyšela o tom, že pražský policejní sbor není v nejlepší kondici.“ Komorous ji chytil za ramena a zatřásl jí jako loutkou: „Kde je?“

„Kdo?“ zeptala se Woctová, ale tvář měla bledou jako kůže macaráta jeskynního.

„Pata.“

„Kde by byl, někde ve městě.“

„To chceš říct, žeš to svinstvo hulila sama?“

„Husy jsme spolu nepásli,“ zařala zuby Woctová.

Komorous ucedil: „Tebe pase Pata. Já to tu teď vobráťím vzhůru nohama.“

Do bytu vtrhli dva policisté. Oba tlustí a zachmuření.

„Nešetřte to tu,“ nařídil Komorous.

Woctová apaticky koukala, jak párají polštáře, odšroubovávají nohy od stolu, řežou koberec a trhají parkety.

„Hovno, šéfe,“ řekl asi po dvou hodinách prohlídky tlustší z policistů.

„Hledali jste i na hajzlu?“ zeptal se Komorous.

„Ani tam není ani hovno,“ odpověděl méně tlustý, ale pořád hodně tlustý policajt.

Komorous se zasmál Woctové, která seděla schlíplá a bez krve na zemi. „Vás to nějak vzalo, paninko.“

Potom otevřel sekretář.

„A kurva,“ hekl.

„Tak tohle je množství větší než malé,“ pochválil ho tlustý policajt.

Woctová vstala: „Komorouse, vy jste byl vždycky svině, ale taková ne.“

„Až donedávna,“ rozesmál se plukovník: „Za tohle si někdo zabručí, až zčerná. Tak co, je to tvoje?“

Dveře se otevřely a stál v nich Horácius Pata: „A jejda, Komorouse,“ rozesmál se, „vy jste vždycky ve všem ryl jako prase divoké. Tohle zaplatíte do korunky.“

„A vy zas zaplatíte tohle, Pato,“ ukázal Komorous pytlík s marihuanou.

Pata zavrtěl hlavou: „Komorouse, šéfoval jsem vám pět let, čtyři měsíce a sedm dnů. To si myslíte, že jsem takový blbec, abych to měl doma, když vím, že po mně jdete?“

Komorous se usmál: „Možná si to tu ulila ta tvoje blondýna, nebo její šamstr. Máš přec šamstra k tomuhle dlouhánovi?“

Woctové se třásla brada.

„Asi pudem kvapíkem na služebnu a sepíšem to,“ zavelel Komorous.

Pata: „A pročpak?“

„Kvůli tomuhle svinstvu.“

„Ale to jste si tu přeci zapomněl vy, pane plukovníku,“ srdečně rozpažil Pata.

Komorous napřáhl ruku, jako by ho chtěl praštit přes ústa, ale na poslední chvíli si to rozmyslel: „Už u policie jste vtipkoval jako debil, Pato, ale pořád se to zhoršuje,“ sykl.

„To není vtip,“ ucedil Pata a zapnul počítač. Za okamžik Komorous viděl záznam z webové kamery. Usvědčoval ho nad slunce jasně.

„Ale vtipkujete pořád blběji,“ řekl. Vzal notebook, praštil s ním o zem a rozdupal kanadami. Potrpěl si na svou uniformu polního bojovníka. „Tak jdeme.“

Pata kývl: „Stál mě čtyřicet sedm tisíc a byl z druhé ruky.“

„Nebrečte jako aligátor a hněte sebou.“

„Proč?“

„De se na služebnu.“

„Komorousi, já možná blbnu, ale vy taky.“

„Pato!“

„Vy si opravdu myslíte, že to nemám natočené jinde?“

Komorous zrudl a zatřásl se: „Kde?“

Pata se rozesmál.

Komorous křikl na tlusté policajty: „Padáme, kurva, padáme!“

Když vypadli, Woctová si nalila dvoudecovku whisky a obrátila ji do sebe.

„Kde to máš ještě natočený?“ zeptala se.

„Nikde,“ usmál se Pata, „nikde.“

Objal svou partnerku a políbil ji na břicho.

Výš nedosáhl.

Pata byl trpaslík.

Nebo, chcete-li, liliput.

VRAH A OBĚŤ

Vrah znal cestu.

Vytvořil si prostorový model na počítači a procházel jím.

To sídlo se mu líbilo a chtěl, aby mu patřilo.

Znal dopodrobna zvyky jeho podivínských obyvatel.

Sledoval je už od Nového roku. Věděl, kdy sluha Josef venčí Bernardýna. A věděl, kdy za pánem sídla jezdí na návštěvu ženy.

Vždy v černé limuzíně s neprůhlednými okénky.

Ten morous chtěl mít všechno dokonalé. Vybíral si.

A dokonalou měl i ochranu.

Před pohlavními chorobami i před nezvanými vetřelci.

To vraha přitahovalo. Peníze, které mu slíbili a způlky už vyplátili, nesmrděly a vytáhnou ho z bryndy, do které skočil sám po hlavě kvůli někomu, kdo za to vůbec nestál.

Ani on by o ty dva miliony nestál, kdyby si je nemusel zasloužit. Tohle nebylo kočičí hraní. To byl souboj s rovnocenným soupeřem.

Soupeř měl jedinou nevýhodu. Ani ve snu netušil, že vrah přichází.

Vrah miloval hru. Miloval Osud.

Slídová zeď vysoká tři metry padesát byla prošpikována senzory, které byly připojeny k řídicímu pultu ve vile i na policejní stanici. Přelstít je bylo prakticky nemožné, kdybyste neznali to, co znal ten, kdo ho najal.

Když jste to znali, stačilo přijet džípem ke zdi, vyhoupnout se na střechu, přeskočit zeď a už jste byli v zahradě.

Hlídkovali tam tři ridgebackové, psi, kteří dokážou uštvat lva. Jsou však tupí, když máte na sobě kombinézu, která eliminuje pachy.

Vrah podrbl jednoho ze psů mezi ušima. Zvíře, patrně neuvyklé takovým projevům lásky, zakňouralo. Obrátilo se na záda a rozpráhlo packy i pracky.

Vrah psovi plivl na holé břicho. Zvíře zavrtělo ocasem.

Spatřil okno ve věži.

Je báječné mít sídlo, kde si postavíte věž a v ní astronomickou observatoř. Možná ale nesledujete hvězdy, ale paranoidně hledíte dolů do zahrady, jestli se tu neplíží vrah. Vrah, který má v hlavě otisk, kudy se proplížit mezi pastmi, samostříly a dlažkami, jež, když na ně jen zlehýnka našlápnete, vydají kvil.

Majitel pamatoval na všechno.

Zdi byly dokonale hladké, žádný okap, kterého byste se mohli zachytit a dostat se k věži. Posledních padesát metrů ke dveřím vysázel jen travu. Kdokoliv by přes ni přecházel, byl by na dlani jako dokonalý terč. Reflektory bičovaly stěbla.

Vrah pohyby propočítal víc než tisíckrát. Tma mezi šlehy reflektorů je temnější než obyčejná. Bylo to stejné jako skákat po těch bezpečných dlaždičkách. Jen jste museli být strašně rychlí.

Nenarodil se jako samuraj, spíš trénoval mozek než svaly, ale za dva miliony, když je potřebujete, se stane s kavárenského povaleče lehký atlet.

Měsíce tréninku se vyplatily, proklouzl stínem. Velel tak Osud.

Kód od dveří znal. Čtyřčíslí byl poslední tajemný vzkaz, jeden ze vzkazů, které ho dovedly až sem.

Majitel měl být podle tohoto vzkazu sám. Vrah přesto odjistil pistoli, když vstoupil do domu.

Schodiště osvětlovaly duhové barvy. Lemovaly je postavy slavných zpěváků a herců ve stylu madame Tussaud. Elvis Presley, Michael Jackson, Madonna, Kirk Douglas, Pink... dokonale se podobali sobě samotným, ale pokaždé něco nehrálo. Elvis měl před sebou misku se zvratky. Pink měla, vrah se otrásl, mezi nohama vražený potápěčský šnorchl.

Vrah se detailům nevěnoval.

Bral schody po třech.

Tady žádná past není. Pasti přijdou až cestou do věže.

Vrah je znal, ale bál se jich.

Zastavil se. Ještě vedla cesta zpátky. Dva miliony se možná dají vydělat i jinak.

Jenže ti, kdo posílali vzkazy, ho mohli zabít snáz než pasti. Znali jeho myšlenky, znali jeho život. Svedli ho jako rozcapená blondýna, které se nedá odolat. Nabídli mu to, co miloval. Hru a peníze. Vzrušení.

Vydal se po schodech do věže. Plazil se po nich. Možná jsou samostříly opravdu nastaveny na výšku dospělého člověka. Ale co když jsou schody napuštěny jedem?

Co když jsou ti, kdo posílali vzkazy, spojenci podivína z věže?

Vrahovi se rozbušilo srdce a sevřela střeva. Ucítil nutkavou potřebu je vyprázdnit.

Bože můj!

Plazil se dál.

Past nesklapla.

Nutkání ve střevech ustalo.

Pocítil vodopád životní síly.

Vztyčil se. Dveře před ním svědčily o tom, že pán domu je buď infantilní, nebo bláznivý. Byly polepeny policejními páskami a plastovými výstrahami jako „nechoďte pod jeřáb, vždy si připněte přilbu“, „hasicí přístroj“ nebo „vstup jen na vlastní nebezpečí“.

Vrah polechtal kohoutek luggeru a stiskl kliku.

Oběť seděla tak, jak mu to Ten, kdo ho najal, popsal.

Nehrála jedna věc.

Oběť měla ruku na spoušti slonobijky.

Vrah ležel na zemi, třásl se a svíral ránu, jako by mohl zabránit střevům, aby si hledala vlastní cestu z těla.

Slyšel: „Budeš umírat dlouho a bude tě to bolet.“

VIDLOVI

Pata seděl na zápraží zborceného statku a odháněl od sebe muchničky. Okolo nohou se mu motal sedmnáctiletý hluchý pes, který připomínal křížence mývalovce kuního a fretky.

Pata hleděl střídavě na cihlu, která se povalovala před štrapatou kůlničkou krytou částečně vlnitým plechem a dehtovým papírem, a na psa. Ten pes a ta cihla šli dohromady.

„Nudute si su mnou dusitku, pune Krumlovsku?“ majitel statku, sedlák Vidle, nabízel Patovi lahvé pivo té nejpodřadnější značky. Zároveň mu ale strčil až k obličejí chlupaté svislé břicho, které přetékal přes lem tepláků a dralo se z trička. Pohled na Vidlův pupek v Patově duši omilostnil

nebohé psisko. Navíc Vidle smrděl ještě o něco víc než ten kříženeček.

Pata stiskl rty: „Dám si rád, Vidle.“

Vidle si k němu přisedl na schody. Těžce dýchal, občas škytal a prděl.

„Zusruný vudro,“ odfoukl Vidle.

„Je přeci léto,“ odtušil Pata.

„Zkurvuný leto,“ odplivl si Vidle a vypil svou láhev jedním tahem.

Z okna se vyklonila Vidlová, kdysi snad krásná žena, teď však odulá a s uhrovatou tváří. Oči se jí křivily záští: „Vidle, jak dlouho na tebe mám jako čkát?“

„Juko na cu?“

„Chtěls knedliky?“

„Jusně.“

„Máš knedliky, ať nežereš.“

„Už lutim jak truskáč.“

Vidle vstal a valil se po schodech do seknice. S Patou se nerozloučil.

Woctová připlachtila všecka zjihlá: „Věřil bys, drahý? Mají tu holoubky a spoustu malých holoubátek! Já odevždy toužila žít na statku.“

Pata vzdychl: „Nesnáším zvířata, nesnáším vesnice.“

Woctová se k němu posadila a objala ho kolem ramen: „Ale tohle je pravý život, ne štvání se za nějakým úspěchem, boje s Komorousem, omámení přírodou...“

„Hnojem, chcanky a smradem.“

„Pato, ty tu nejsi šťastný?“

„Woctová, na vesnici může být šťastný jen vesnic.“

Zeshora se ozval řinkot rozbíjených sklenic: „Tak tobě ne-

jedou, ty duře? Tobě nejedou, duře duřtácká? Zas sis to přeplnil pivem?“

Druhý hlas odpovídal: „Tu bu nužral uni Pušik!“

„Bože!“ vyhrkla Woctová, když jí na hlavě přistály kne-dlíky.

„Ani vesnic,“ ucedil Pata.

„Jak ani vesnic?“

„Na venkově nemůže být šťastnej ani vesnic.“

Pata nebyl masochista. Na venkově nestrádal pro nic za nic. Dostal echo od bývalého kolegy z kriminálky. Komorous mu to nechtěl darovat. Nejlepší bylo se někde zahrabat inkognito. Nehledal na počítači, ale v novinových inzertech. Vidlovi nabízeli útulný pokoj na nefalšovaném statku, agroturistiku, zážitky.

Ve skutečnosti spali s Woctovou v mizerně vymalované ratejně na slaměných matracích. Komáři a mouchy se nenechaly odradit ani nejnovějšími repelenty. Krávy ve vybetonovaném chlévě, který věčně opilý Vidle nepoklízal, v noci teskně bučely. Pata měl sice zátky do uší, ale i když se zbavil nepříjemných zvuků, nedokázal se uchránit před smradem, který se táhl z chléva.

„Woctová, jediné, co mě tu drží, je, že tady mě Komorous fakt hledat nebude.“

Byl tu ještě jeden důvod, který ovšem své partnerce nehodlal prozradit. Vidlovic dcera Mahulena jako by popírala zákony genetiky. Byla štíhlá, veselá, inteligentní a hezká jako Keira Knightleyová.

Znepokojovaly ho i dva medailony, které visely nad postelí v ratejně, podle všeho parádním pokoji Vidlových. Na jednom byla dívka ještě hezčí než Mahulena. Na druhém chla-

pec asi patnáctiletý, dlouhovlasý, s velkýma hnědýma očima a zasněným výrazem.

Vesnicové obvykle nesbírali fotografie neznámých lidí. Museli to být členové rodiny. Možná černé ovce, o kterých se nemluvilo. A opilectví Vidleho a hrubost Vidlové se dala sice vysvětlit jen přirozenou tupostí vesničanů, spíše se však za ní skrývalo něco jako v lepších rodinách. Tajemství, o kterém se nemluví.

Vidlová si přihasila k nim: „Dáte si holoubata? Každý za padesátku?“

V rukou držela dvanáct ptáčátek se zlomenými krčky.

Woctová se zvedla a utíkala k latríně.

Pata si prohlédl mrtvolky: „Za třicet,“ smlouval.

Vidlová zavrtěla hlavou: „Kurva, ať nežeru. Jak vám to mám udělat?“

„Jestli dovolíte, udělám si je sám, paní Vidlová,“ řekl Pata.

„Nechala jste nějaké pro syna?“

Vidlová ztvrdla: „Vy jste ho potkal, vy ho znáte?“

Pata neodpověděl a zeptal se: „Vy se s ním nestýkáte?“

Vidlová pohodila hlavou: „S kým, pane?“

„Se synem?“

„S jakým synem?“

„Máte přeci syna?“

„Já vám je oškubu.“

Vidle se příkulil: „Tu kruva vum nubuzela hulubata?“ vy-
zvídal.

„Proč se ptáte?“

„Krude je u susedu.“

„Proč nezhubnete?“ zeptal se Pata. „Takhle brzo umřete.“

„Ja chcu umřut,“ řekl Vidle a Pata strnul. V tom člověku byla náhle důstojnost. Něco, co by nikdy nečekal.

Iluze se rozplynula.

„Du su pru puvu.“

„Všimla sis těch medailonků?“ zeptal se Pata Woctové, když usínali.

„Tys je doopravdy žral?“ odtušila Woctová.

„Nežeru medailonky.“

„Holoubata.“

„Přeci bych hospodyně neurazil.“

„Prasáku.“ Woctová se obrátila na pravý bok a předstírala spánek.

Pata se vykradl ze seknice.

Mahulena seděla na oji polorozpadlého žebříňáku a hleděla na Velký vůz. O bosé nohy se jí otíraly polonahé slepice.

Pata si přisedl k ní: „Kterého z trpaslíků máte nejraději?“

Dívka se nelekla: „Prófu. Malounko mi ho připomínáte.“

Pata se usmál: „Jednak nemám vousy, a jednak je Prófa větší hezoun.“

Mahulena necekla.

Pata ukrajoval: „Vidíme hvězdy tak, jak byly před miliony a miliardami let. Nikdy nepoznáme jejich přítomnost a budoucnost. Známe jen jejich minulost. Svou vlastní nikdy nezjistíme.“

Mahulena se otrásla: „Brrr.“

Vběhla do stavení.

Když se Pata vrátil, Woctová ještě nespala: „Kdes trajdal?“

„Koukal na hvězdičky.“

Woctová ho objala: „Tys, vole, romantik, co žere holoubata.“

Pata zamumlal: „A to ještě nevíš celou pravdu o mé špatnosti.“

KOMÁRKOVA STORY

Komárek byl druhořadý žurnalista. V deníku Kronika nosil úspěšnějším kolegům svačiny. Už mu táhlo na čtyřicítku, ale vypadal starší, do tváře se mu vryla jeho záliba v alkoholu.

A závislost na internetu. Buď pil lihoviny, nebo se brouzдал po sítích.

Osmého srpna stál v nálevně U Karla, bylo deset hodin dopoledne a před sebou měl dvojitou whisky. Nápoj, který si nemohl dovolit a nemohl odpustit.

„Doprdele, ktorej kojot zas volá,“ usmál se na obstarožní vyšeptalou blondýnu, do níž už čtvrt hodiny hučel a vytahoval se svými žurnalistickými úspěchy.

Stiskl zelené tlačítko na svém mobilním telefonu, který byl už dobře šest let z módy: „Pane šéfredaktore! Ano, pane šéfredaktore! Jsem právě na cestě z tiskovky záchranné služby, šéfe. Ano, nechám všeho a letím tam!“

Komárek přehrнул dolní ret přes bradu. Podle něj to bylo důležité a sexy. Usmál se na blondýnu: „Služba, kotě, snad se zas uvidíme. Další sólokapr. A teď jde o život.“ Vyrazil.

Teprve za dvacet minut obstarožní blondýna zbystřila. Účet nebyl splacen.

Vrchní, kterému se říkalo Žid, ji uklidňoval: „Paninko, nejste ani první, ani poslední, kerý to udělal.“

Komárek byl příliš opilý a příliš líný na to, aby se hrncloval na místo vraždy. Všechno bylo na internetu.

Zpocený byl dost a tvářil se důležitě: „Šéfe, tohle je investigativní pecka, na kterou jsme čekali.“

Šéfredaktor se zatvářil, jako by ho hodili do splašků: „Kdyby nebyla celá redakce na dovolené, v životě bych vás tam neposlal.“

Komárek se podíval šéfredaktorovi zpřímá do očí, whisky pořád působila: „Děkuju za důvěru. Nezklamal jsem ji.“

V šuplíku měl podřadný písálek plastovou lahev s nálepkou *ledový čaj*. Byl v ní rum.

Napil se, usedl k počítači a začal smolit. Myslel na tu blondýnu. Zapraví účet, nebo ne?

Sebeobrana?

Mrtvola mladého muže s rozervanými střevy. Zhroucený známý počítačový mág Kilián Průša. To je tragická bilance tajemného střetnutí, které se odehrálo v jedné z nejlépe střežených vil v pražských Bubnech.

Policejní náčelník Komorous pověřený vyšetřováním zapeklitého případu sdělil zpravodaji našeho listu: „Je to nesmírně zapeklitý případ, ale zdá se, že to je jasná sebeobrana.“

Komárkovi došla slina, napil se tedy. Písmena viděl už trochu rozmazaně, o to více cítil závan mořské brízy, která mu nese životní příležitost. Pro moderní noviny, které musí ohromit a zaujmout, jsou fakta stejně nedůležitá jako pro policii, která chce mít případ co nejrychleji z krku tak, aby do něj nikdo nešťoural.

Kilián Průša odmítá až do vyšetření případu podávat jakékoli informace. Totožnost stejně jako věk mrtvého muže z jeho domu policie tají. Nevíme, zda šlo o náhodného zlodějíčka, kterého Průša překvapil, nebo o nebezpečného atentátníka.

Avšak není to jen policejní tutlání informací, co vzbuzuje podezření našeho listu. Nesouvisí s případem temná minulost Průšova? Před sedmi lety byl odsouzen na pět let vězení za pokus o vraždu svého bývalého společníka a později konkurenta Daniela Kloudy.

Průša, který byl po třech letech propuštěn na svobodu za dobré chování, vždy svou vinu odmítal a před soudem tvrdil: „Padl jsem do Kloudovy pasti.“

Tomu by mohlo nasvědčovat to, že v době trestu se s Průšou rozvedla jeho žena, bývalá modelka, a později se provdala za Kloudu. V poslední době se Klouda obrátil několikrát na policii. Prý se cítí být Průšou ohrožován. Nic se ale nepotvrdilo.

Náš list si klade několik znepokojivých otázek:

1. Proč je Komorous s případem mrtvoly ve střeženém domě tak rychle hotov? O tom, co se stalo, ví jen Průša a zastřelený.

2. Proč policie mlčí o totožnosti vetřelce? Je to proto, že by mohl být nikoli útočníkem, ale obětí?

3. Nemohl počítačový magnát Klouda, jehož majetek se odhaduje na miliardy korun, poslat na Průšu najatého vraha?

4. Nemohla to udělat Kloudova, dříve Průšova manželka Drahomíra?

5. Průša pracoval na zakázkách pro ministerstvo obrany, údajně šlo o neprolomitelný šifrovací systém, o který se významně zajímala ruská i americká rozvědka. Nemohl být zavražděn na politickou objednávku?

Jisté je, že na rozdíl od laxní policie si Kronika uvědomuje ohromnou závažnost případu. O každém sebemenším posunu v jeho vyšetřování vás budeme informovat.

Zatím vyzýváme policii, zejména náčelníka Komorouse, aby neodpírali veřejnosti informace, na které má právo!

Šéfredaktor se na Komárka podíval novými očima: „Člověče, vy snad máte opravdu talent!“

TOTOŽNOST

„Veřejnost chce znát řešení,“ hlas v telefonu byl zdánlivě rozhodný, ale Komorous v něm cítil nejistotu. Ministr vnitra býval úspěšným a oblíbeným operním zpěvákem, pak přijal místo v čele kandidátky rychlokvašené strany, kterou uplácal chytrý zbrojař jako hračku pro svou milenkou, zanícenou komunální političku. Řízení ministerstva nerozuměl ten pěvec pranic. Zato uměl velká gesta.

Komorous řekl: „Ano, pane ministře.“

„Komorous, vy si ze mě děláte srandu. Tady nejsme v televizním seriálu, tohle je vážná policejní práce.“

„Ano, pane ministře!“

„Co to na mě hrajete, Komorous?“

„Já žádné divadlo nehraju.“

„Jestli nebudu mít do týdne něco, co můžu předhodit těm novinářským hyenám, předhodím jim vás, Komorous!“

„Ano, pane ministře.“

Komorous si také zachovával důstojnost jen zdánlivě. V případě zastřeleného mladíka se nehnul ani o půl kroku. Ten chlapík umíral dlouho a bolestně a Průša mu nepomohl.

Komorous znal krevní skupinu, DNA, otisky prstů, výšku a váhu té mrtvoly. Byl to střízlík, měl stotřiasedmdesát centimetrů a vážil pouhých dvaasedesát kilo. Buď se věnoval vytrvalostním běhům, nebo hladověl, říkal si Komorous.

Znal dokonce rentgenové snímky, ten mladík si v dětství nadvakrát přerazil nohu. Trpěl lehkým zvětšením jater, buď prodělal žloutenku, nebo chlastal na antibiotika. Na bledé kůži měl celkem devěadvacet mateřských znamének různé velikosti, některá by měl vidět lékař, tedy, kdyby ten hoch nebyl mrtvý. O chrup nepečoval, sedm zubů měl zkažených.

Komorous věděl o chlápku skoro všechno.

Kromě jediné věci: Nevěděl, kdo to je.

Mrtvý u sebe neměl žádnou průkazku, vizitku, ba žádný papír, který by ho jakkoli identifikoval. Džíny, triko, ba i slipy bez značky koupil patrně těsně před tím, než se vypravil do Průšovy vily v hypermarketu. Vlasy i vousy si vyholil. Pistole, kterou měl u sebe, byla běžný typ, číslo pečlivě vypilované. Takových se na černém trhu obracely desítky za měsíc.

Nikdo, kdo by se podobal mrtvému, nebyl v registru zločinců. Nikdo podobný nebyl pohřešován. Komorous neměl sebemenší stopu, zda je to Čech, nebo cizinec. Kde a jak žil, než se na chvíli objevil před ústím Průšovy pušky.

Komorous vzdychl. Vytočil číslo a za okamžik stáli ve dveřích tlustý a ještě tlustší policajt.

„Pokročili jste?“ zeptal se Komorous.

Tlustý policajt si utřel zpocené čelo: „Mluvil jsem se všema, a nic. Nikdo ho nezná, nikdo ho neviděl. Nepřilít náhodou z Marsu?“

Komorous sjel tlustého policajta takovým pohledem, až chlap vrostl dvě pídě do země.

„A vy?“ vyštěkl na ještě tlustšího policajta.

Ještě tlustší policajt řekl: „Já mám teorii, šéfe.“

„Sem s ní!“

„Vypadá to, jako by někdo chtěl, aby toho chlápka nikdo nepoznal.“

„Viděl jste někdy rádio, člověče?“

„Proč, šéfe?“

„Protože jste chytřej jako ono.“

„Počkejte, šéfe, někdo chtěl ztížit identifikaci.“

„Vy jste si dnes vybral špatnej den.“

„Možná, třeba se mnou nebudete souhlasit. Ten někdo, ať už to byla osoba zavražděného sama, nebo jiný pachatel trestné činnosti, musela počítat s tím, že zhebné. Kdybychom ho chytli živýho, tak z něj přeci vytlučeme, kdo je.“

Tlustý policajt šplhounsky dodal: „A kdyby fouk, tak by se nemusel utajovat, stejně by vo ňom nikdo nevěděl.“

Komorous mlčel a hrál si se zrcadlovými černými brýlemi značky Ray-Ban.

Policisté stáli ve dveřích pět minut.

Pak náčelník ucedil: „Musíte zmáchnout toho Průšu.“

„To bude fuška,“ řekl ještě tlustší policajt.

Komorous jen kývl a gestem policisty propustil.

Veškerá snaha je marná. Průša je příliš chytrý na to, aby je přivedl na stopu, navíc má z kriminálu policisty přečtené. Tohle bude odloženo ad acta.

Ministr bude říčet jako raněné zvíře, sníží Komorousovi plat, ale na to, aby se ho zbavil, nemá koule.

Tohle vyholeného borce širokých ramen netrápilo.

Tížila ho jiná věc.

Musí se věnovat tomu zastřelenému tintítku.

A Patu zatím musí nechat plavat.

MRTVÝ PES

Woctová položila před Patu výtisk Kroniky: „Co tomu říkáš, skřete?“

Pata ovládal metodu rychločtení. V případě infantilního plátku byla vskutku snadno uplatnitelná. Pokusil se hvízdnout a nepovedlo se mu to.

Nalil si meltu, kterou Woctová uklohnla.

Seděli na zápraží před Vidlovým statkem a nasávali roztaženými nozdrami kravský pach.

Pata ucedil: „To je dobrý.“

„Co je dobrý?“ zeptala se Woctová.

„Budeme mít klid.“

„Jak klid?“

„Tohle Komorous nikdy nevyšetří a bude nás muset nechat na pokoji.“

„Jak nás?“

„No, mě.“

„Já bych se od něj klidně nechala vobtěžovat.“

Mahulena prošla okolo s díží mléka: „Dáte si milch, pane Pata?“ zeptala se.

„Pro vás Prófa, krásná zemědělkyně,“ usmál se Pata. „Dám si s váma milch, když vy si se mnou potáhnete ganju.“

„Teď, po ránu?“ vyděsila se dívka.

Woctová se zvedla: „Tak u tohodlenctoho já nemusim bejt.“

„Pozdravuj Komorouse,“ usmál se Pata a už balil marihuanovou cigaretu.

Mahulena potáhla: „To je blaho.“

Pata též potáhl: „Zasraný krávy.“

Dívka se rozesmála na celé kolo: „Strašně prděj.“

„Prděj vám do ksichtu, když je dojíte?“

„Já je nikdy nedojim.“

„Nemyslím, že je dožerete.“

„Já je dožeru pokaždý.“

„Taháte jim moc tvrdě za struky?“

Oba hluboce vdechli kouř.

„Jsem naopak moc jemná.“

„Tak proč jim vadíte.“

„Prófo, já vám řeknu tajemství.“

„Sladké?“

„Dej mi taha.“

„Jasně, zlato.“

„Já sem nepatřím.“

„To já vím. Ty patříš do skleněnýho paláce, kterej střeží drak s modrejma očima, co zpívá jako Elvis Presley.“

Děvče se zakuckalo: „Nene, já sem nepatřím, já totiž...“

Pata potáhl: „Vy nejste Vidlova dcera?“

Mahulena zkoprněla: „Jak to víte?“
 A pak se rozřehtala: „Muj fotr je Elvis Presley.“
 Zdálky uslyšeli pláč.
 Vidlová lomila rukama.
 „Puntó, Puntíku!“
 Pata a Mahulena se valili k místu pláče.
 Vidlová se skláněla nad mrtvým kříženečkem.
 „Sešlost věkem, madam?“ zeptal se Pata.
 „To vám připadá jako sešlost věkem?“ Vidlová kopla do mrtvolky. Pes byl podřezán.
 „Bože,“ hlesla Mahulena a rozesmála se.
 Vidlová byla bledá jako mýdlo: „To udělala ta svině.“
 Pata ji uchopil kolem boků. Kdyby byl větší, objal by ji ko-
 nejšivě kolem ramen.
 „Jaká svině?“
 „Vidle. Volomil Vidle.“
 „Proč by to zvíře podřízl?“
 „Nenávidí mě. Nenávidí mě. Nenávidí všechno, co mám ráda!“
 Vidlová uchopila mrtvého psa do náručí a běžela s ním do seknice.
 Mahulena podržela Patu na rozčepýřené hlavě: „Jo, matka je svéráz. Dáš mi ještě práska, Prófo?“
 Vidle zavrtěl hlavou: „Dohuleno, Mahuleno. Musím zjis-
 tit, kdo to udělal.“
 Mahulena se rozesmála „Tak ty jsi taky soukromý očko...
 Šmudlo?“

VÝSLECH

Komorous byl slušný policajt. Vždy dodržoval zákon, až na ty případy, kdy musel zatočit se špinavými feťáky, zrudami, které rozkládají společnost. Ta je k nim nekonečně milosrdná.

Tomu, kdo si ubalil, občas ubalil a občas vyzkoušel i něco, co by pisálci Komárkova typu nazvali nepřipustným nátlakem. Ke slušným lidem byl slušný. Teď mu ale nabíhaly čelisti a rudlo čelo. Kdyby mohl použít pilu, palečnici nebo železnou pannu, neváhal by.

„Pane Průšo, pořád jste nám nevysvětlil, proč byly výstražné systémy ve vašem domě v nefunkčním stavu.“

Průša proti němu seděl klidně. Šedý plešatý mužík s vyzáblými rameny a bříškem, které přetévalo přes lem kalhot jako slimáček. Jemně nadouvalo košili, kterou by si Komorous jen stěží pořídil za svůj měsíční plat.

Průša si leštil hedvábným kapesníčkem brýle značky Prada. Zatvářil se, jako by mluvil s otravným děckem: „Vysvětlil, pane plukovníku. Chyba 136.“

„Co je to chyba 136?“

„Tohle.“ Průša podal Komorousovi svůj iPhone. „Přečtěte si to.“

Policista hleděl do nesrozumitelných znaků a překonával nutkání hodit vyslýchanému mobil do tváře.

„Vy jste neměli na policejní akademii počítače?“ zeptal se Průša. „Jestli dovolíte, pokusím se vám to přiblížit.“

Komorous sešpulil rty.

Průša se neznatelně usmál: „Systém ochrany, aby byl dokonalý, se musí řídit fuzzy logikou. Jinak se neubráníte tomu, aby ho někdo přečetl. Ne, nebojte se, nemluvím o policii.“

Komorous se zeptal: „Proč?“

Průša zavrtěl hlavou: „Policie je vždy o několik koňských délek pozadu. Kdyby uměla to, co umějí nejlepší ajťáci, splnil by se jí odvěký sen. Mohla by každého špehovat v ložnici i na záchodě.“

Komorous ostře vyrazil, jako by chtěl Průšu chytit za krk. Ten se skrčil a zakryl si tvář.

Komorous zastavil pěstěné tělo doslova v letu a klidně promluvil: „Hodnocení policie si nechte pro svou babičku. Můžu vás nechat zašít.“

Průša jako by se zmenšil a zprůsvitněl: „Odpusťte, pane plukovníku, nejapný žert.“

„Hodně nejapný. Nuže?“

„Nuže, pokud máte systém zapnutý na fuzzy logic, vybírá si sám podle náhodných a předem nezjistitelných kritérií. Nikdo dopředu neví, co udělá. Pokud jde o systém ochrany a výstrahy, útočník nemůže být dopředu připraven na to, která past a kdy sklapne. Má to však jednu nevýhodu.“

„Jakou?“

„Někdy nesklapne žádná past.“

„Jaká je pravděpodobnost?“

„Jedna ku sto tisícům.“

„A to se, Průšo, stalo v ten den, kdy si vás vyhlédl vrah?“

„Stalo.“

„To je nemožné.“

„Život je plný náhod, pane plukovníku. Kdejaký obejda vyhraje v loterii, kde je pravděpodobnost ještě mnohem nižší.

A policie a soudy se taky občas dopustí přehmatu na nevinném člověku. I když... tam je pravděpodobnost patrně spíše vyšší.“

Komorous vstal a naklonil se nad Průšu: „Můžete to dokázat?“

„To, s jakou pravděpodobností se policie dopouští přehmatů?“

„Průšo!“

„Ano, snadno dokážu, jak se systém zachoval. To vše je v centrálním počítači zaznamenáno navždy a nade vší pochybnost. Porozumí tomu každý, kdo vystudoval programování.“

Komorous se usmál: „Každý, kdo vystudoval programování, by měl zkusit aspoň tři roky pracovat v dolech. Ale dobře, věřím vám. Jsou tu ještě dvě podezřelé okolnosti.“

„Myslíte slonobijka v mých rukou? A to, že jsem tomu nešťastníkovi, Příroda a Darwin mu odpust, nepomohl?“

Komorous se posadil a do tváře se mu vrátila vyrovnanost: „Bať, bať, osvícený člověče, to je taky náhoda?“

Průša skryl obličej v dlaních: „Ani nevíte, jak si to vyčítám.“

Komorous mu nabídl jemně perlivou vodu: „Tu slonobijku?“

„Ne, děkuji, piju jen čistou destilovanou vodu tělové teploty. Samozřejmě si vyčítám, proč jsem tomu chlapci nepomohl. Nemohl jsem.“

„Ale, ale.“

Průša podal Komorousovi složku papírů: „Lékařské vysvědčení. Pohled na krev ve mně působí panickou poruchu. Je to do doby... od doby, však víte.“

Komorous si to pamatoval. Průša zakusil od spoluvězněů muka. Slaboučký inteligent byl pro rabijáty v těžkém žaláři vděčným otloukánkem.

Náčelník se zběžně probral lékařskými zprávami. Hemžilo se to tam docenty, profesory, ba děkany a rektory. Bylo to neprůstřelné, bez ohledu na to, jak moc si vytrpěl ten postrelený: „Dobře, vraťme se k té slonobijce. Odkdy takový slušný a chytrý pán jako vy kouká na hvězdičky se slonobijkou v klíně?

Průša pokrčil rameny: „Mám ji v observatoři na zdi. Strávil jsem dost času v Africe po tom, co mě propustili.“

„Střílel jste slony?“

„Je to úžasné odreagování. Chcete zabít spoustu lidí a nemůžete, tak zabijete něco velkého a nebezpečného. Zastřelil jsem sloního býka, který byl postrachem Masajů z Kikui.“

„Zastřelil? Opravdu? Sám?“

Průša zas zkřivil rty: „Nevypadám na to. Vykloubila mi rameno.“

„Říkal jste, že to byl sloní býk, ne sloní kráva.“

„Slonobijka.“

„A co krev?“

Průša zavrtěl hlavou: „Není důstojné nejlepšího kriminalisty v zemi, aby chytal za slovo největšího počítačového profesionála.“

Komorous vzdychl.

Průša vysvětlil: „Panická psychóza se rozvíjí. Měl jsem ji samozřejmě už tehdy. Po výstřelu jsem se však odvrátil a už se slonovi nevěnoval. Nebylo mi dobře, ale rozkoš z úlovku převážila nad nevolností.“

Komorous už byl zase ve své kůži: „I u mě rozkoš z úlovku

vždy převáží nad tím, že dostanu nějakého chudáka za mříže. Takže jste slonobijku sejmul ze zdi, hladil ji a s láskou vzpomínal na léta spolu prožitá, že. Další náhoda.“ Průša se přeci jen napil jemně perlivé vody: „Pane plukovníku, kdybyste slyšel, jak se vám někdo plíží nahoru po schodech, co byste udělal?“

Komorous se rozesmál: „Zavolal bych přece na policii.“

Jeho protějšek se zakřenil: „Já po jistých zkušenostech na strážce zákona raději nespolehám.“

„A na svůj superbezpečnostní systém taky ne? Ano, vy jste přece génius.“

„Podle IQ testů ano.“

„A tak vám to hned došlo.“

„Co?“

„Nastalo selhání té vaší fúzní logiky, ten, kdo šmátrá po schodech, není komorník ani myš, nýbrž vrah...“

„Nevěděl jsem, proč systém selhal.“

„Pro jistotu jste se hned sápal po tom kanónu.“

„Ano.“

„Vy se ale musíte zatraceně třást o kejhák.“

Průša kývl.

„Proč?“

„Klouda to ví taky.“

„Co zas?“

„Vyhrát tuhle hru může jen jeden z nás.“

Komorous popleskal Průšu po rameni: „To chápu, to zcela chápu.“ Pomyslel si: „Tuhle hru může vyhrát jen Pata, nebo já.“

STAROSTA KRAVÍN

Starosta Vesnice Slavoj Kravín byl vesničan, jakých se dnes už mnoho nevidí. Vysoký a sukovatý jako sukovice, s tváří jako choroš, s upracovanými mozolnatými prackama, které dokázaly svírat mocně volant kombajnu stejně jako něžně hladit ženu. Byl oděn v prosté modráky a flanelovou košili, ze které lezly černošedé chlupy zdobící mohutný hrudník. Terénní mercedes, který zaparkoval před hospůdkou s hrdým názvem Beseda, svědčil o tom, že se dokázal vlastní pílí povznést z poměrů dříve patrně nuzných.

Posadil se do kouta proti Patovi. Stiskl mu ruku. Většinou Kravín železným stiskem získal převahu už na počátku schůzky, teď však narazil na zdatného soupeře. Trpaslík měl v prstech sílu jako opice.

„Pata,“ řekl Pata.

„Kravín,“ řekl Kravín.

Kývl na hospodského.

Ušmudlaný chlapík se zmijovkou na hlavě překonal vrozenou lenost a postavil před oba hosty, touto dobou jediné, půllitr špatně natočené desítky Ferdinand.

Pata se napil a vyprskl.

Kravín se obrátil na hospodského: „Točíš sračky, Jeňky, dycynky sem ti to poudal, točíš sračky.“

„Tak proč denně urazíš deset kousků, Slávku?“

„Potřebuju i tvuj hlas, vole, né?“

Oba muži se rozřehtali.

Pata odstrčil Ferdinanda: „Máte lahvovou Plzeň?“

Hospodský spráskl ruce: „Ježišmarjá, plznicu by tady nikdo nebumbal, my ve Vesnici nejsme tak bohatý.“

Pata kývl: „Tak mi přineste sodovku a popelník.“ Ubalil si špeka a zeptal se Kravína: „Chtěl jste se mnou mluvit?“

Kravín smrštil býčí plece: „Nedáte si aspoň pepřenky? Ty nakupuje v Lidlu a dá se to jíst.“

Pata zavrtěl hlavou připomínající ošklivého gnóma: „Předpokládám, že nechcete, abych rozptyloval vaše kombajnéry při sklizni. Nejspíš víte, kdo jsem.“

Kravín kývl: „A nemýlil jsem se.“

Pata potáhl: „V čem vám můžu být nápomocen, rychtáři?“

Kravín se naklonil k Patovi a zašeptal: „Hoří mi koudel u prdele.“ Pata kývl: „Poznal jsem to na vašem obličejí.“

Kravín máchl pracnou a Jeňyk zmizel: „Udávají mě, prý kradu a kradu. Statek jsem opravil z nakradenýho, tenhle auták jsem si pořídil z nakradenýho...“

„A nekradete?“

Kravín vzdychl: „Jsem starosta...“

Pata ožil: „Ta udání jsou ale neúměrná vašemu kradení. Co za tím vězí?“

Kravín se zhluboka napil: „Internet na pole.“

Pata vyprskl. „Internet na pole?“

Kravínova zbrázděná tvář se ještě rozbrázdila: „Nějací ší-lenci vytipovali naši vesnici. Do každý chalupy chtěj zavést zdarma internet a sledovat, jak to zvýší bohatství a rozvine kulturní život vesničanů. Je to skoro jako nějaká superstár.“

Pata už měl poněkud skelný výraz: „To nechápu.“

„Já taky ne. Je to prej nějaký mezinárodní projekt. Zkouší se to v každý zemi tý unie. Je to jakoby na povznesení venkova.“ Pata potáhl: „A vy se nechcete nechat povznést?“

Kravín se zasmušil: „Je v tom čertovský kopejtko.“

Pata se rozesmál: „Superstár, že ano. Dají vám peníze a chtějí vidět, kam se podějou.“

Kravín mlčel, jen zatínal ohromné pěsti.

Patův hlas znězněl: „Kravíne, každý starosta v téhle zemi krade, a pokud je to přiměřené, považuju to za součást mzdy. Takže vám pomůžu, ale zadarmo to nebude.“

„Jaké datláre si mám připravit?“

„Nechci palmáre v penězích, budu potřebovat informace. Vidlovi. Zajímají mě Vidlovi.“

Starosta hrdelním výkřikem přivolal slimáka a ten před něj postavil půllitr piva a dvojitého panáka staré myslivecké.

„Je to divná famílie, něco s něma nejni v pořádku.“

Pata netrpělivě poposedl. Snažil se dosáhnout aspoň špičkami lakovaných polobotek na zem, ale nedařilo se mu: „Překvapivější sdělení pro mě nemáte, Kravíne?“

Starosta řekl: „Lubor bejval chlap jak řemen, to z něj udělala vona.“

„Vidle se nejmenuje Volomil?“

„I to vo něm rozhlašuje vona, menuje se normálně Lubor Vidle, což nejni žádná sláva, ale furt vo dost činanější než Volomil Vidle.“

„Slavoj Kravín taky není žádná sláva.“

„Horácius Pata taky ne.“

Oba muži se rozesmáli. Padli si do noty.

„Ona není odtud?“

„Kdo?“

„Vidlová?“

Starosta si poručil další pivo: „Je i nejni.“

Pata se už smál každé Kravínově odpovědi a byl tak rozve-

selen, až si poručil pepřenky: „Říkáš, Slávku,“ přešel do tykání, „i mezi husama se občas vylíhne orlice?“

Kravín se zamyslel. Zamýšlel se několik minut.

Pata chtěl předejít jeho rozpakům, proto vysvětlil: „Nějaká moc chytrá, nějaká moc vzpurná, nějaká moc vzteklá a hlavně s nosíkem pěkně nahoru.“

Kravín se zasmušil: „Byla to vůbec nejhezčí kůže, jakou jsem kdy viděl, mohla mít každýho chasníka a vzala si toho blba.“

Pata potáhl a rozesmál se na celé kolo: „A ty děcka jsou jeho?“

Kravín hrábl do Patova talíře a strčil do široké okoralé huby pepřenku: „Ten kluk určitě ne, ten se nepodobal ani jí, ani jemu. Ale Mahulena jako by jí z očí vypadla, když byla mladice.“

Hlava starostova udeřila o stůl.

Pata se sesunul ze židle a opustil hospodu.

DANIEL KLOUDA

Daniel Klouda nebydlel ve střeženém paláci jako jeho soupeř Průša. Obýval rozlehlý podkrovní ateliér na Malé Straně. Z oken hleděl na panorama Pražského hradu a z terasy shlížel do líbezných malostranských zahrad. Turisté plahočící se pod ním za zážitky, lacinými suvenýry a předraženým jídlem na Královské cestě nemohli ani snít o tom, že nad nimi v klide tráví své dny génius.

Za génia se Klouda považoval a dával to Komorousevi na jevo od první chvíle, kdy policajt vstoupil do ateliéru. Byl studený a přesný jako laserový skalpel. Komorous se v duchu omlouval Průšovi. Potrhlý sešlý ajťák s plešinkou mu byl mnohem bližší než tento chlápek, jakoby vyřezaný z časopisu pro dámy, z rubriky Dokonalý muž přece jen existuje.

Kávu jim přinesla osobně Dokonalá žena. Dva či pětacetiletá syntetická blondýna vyhlížela minimálně o deset let mladší. Obličej pomáhalo profesionální líčení spíš než botoxové injekce a postavě dodávalo pružnost spíše cvičení než četné plastické operace.

Komorous opět pomyslel na Průšu. Ztratit tohle, to musí bolet možná víc než tři roky za katrem. Bezděky se olízl.

„Máte hlad?“ zeptal se Klouda.

Náčelník se rozvalil do křesílka, které nejspíš pamatovalo rabiho Löwa, ale bylo pohodlné, jako byste je koupili v Ikea: „Platy policajtů nejsou pořád tak mizerné, na chleba se salámem mám, někdy i na vuřtík.“

Klouda se obrátil k onomu světelnému stvoření: „Draho-miř, přines přeci jen něco pod zub.“

Komorous řekl: „Na rovinu říkám, pane Kloudo, není proti vám žádný, byť nepřímý důkaz. Ale váš letitý spor s Průšou vás radí k širšímu okruhu podezřelých.“

„Byl jsem už v mnoha širších okruzích,“ rozesmál se Klouda a zapálil si: „jediný zlozvyk, který mám, tvrdí má žena.“

„Já nemám žádný,“ odušil Komorous. „Jsem tu kvůli té staré historii, abych mohl rozmotat tohle zapeklité klubko, musím znát detaily.“

„Co vám řekl Průša?“

„Nic podstatného, bojí se. Je to zničený člověk.“

Klouda se zakuckal: „Vy? Elitní čmuchal a naletíte amatérskému šmírákovi? Ochotničení, to byla vždycky jeho vášeň, v ochotnickém divadle Achám jsme se dokonce seznámili. To nám nebylo ani dvacet.“

„Achám, dost divný název.“

„Schválně, jestli ho mozek našich detektivů rozluští.“

Drahomíř postavila na vyřezávaný taburet stříbrný tác s uzeným lososem, studeným mořským úhořem, roastbeefem a horou čerstvé zeleniny: „Poslužte si, já se jako správná ženuška půjdu věnovat vyšívání gobelínů, když muži hovoří.“

„Už jsem to pochopil,“ pochlubil se Komorouš.

„Tak co?“ zeptal se hostitel.

„Nepovím. Tady se ptám já.“

„Nuže?“

„Seznámili jste se v ochotnickém spolku. Co bylo dál?“

„Osud.“

Komorouš si nabral roastbeef: „Můžete být konkrétnější?“

„Osud nás spojil.“

Komorouš vstal: „A teď vás zase rozdělil.“

„Dá se to tak říct, i když svým způsobem nás stále spojuje.“

Policajt zavrtěl hlavou: „Já vás můžu nechat zavřít na osmačtyřicet hodin, Klouda, už si se mnou nehrajte.“

Klouda vstal a v sanicích mu cukalo. Připomínal, když se hněval, představitele Jamese Bonda, Daniela Craiga. James Bond byl proslulý literární a filmový špion: „Pane plukovníku, vypadněte, než vás složím.“

Komoroušovi naběhla býčí šíje. Zkoumal, zda jeho váhová a výšková převaha bude stačit. Nikdy se neskrýval za svou

policejní důstojnost, mělo-li jít o rvačku muže proti muži. Rozhlížel se po předmětech, které použije.

Sykl: „Půjdeš se mnou, mizero jedna zmalovaná teplajznická.“

Kloudova pravice vyrazila prudce. Komorous, přes svůj výcvik na základnách v Afghánistánu, nezareagoval. Poklesl v kolenu a zatmělo se mu před očima. Další rána mu zhmoždila nos, zachytil se stolku a skončil zadkem v lososu a roastbeefu.

Klouda se rozesmál.

Komorous se vzepřel na rukou a zasáhl ho oběma podpatky do podbřišku. Parašutistický výcvik se přeci jen hodil: „Fair play si nechte na jindy,“ zdůrazňoval vždycky instruktor, který strávil dvacet let v cizinecké legii.

Klouda zařval jako tur a stulil se do klubíčka na zemi, obě ruce mezi nohama.

Komorous se vztyčil a kopl ho do hlavy, až to křuplo.

Ve dveřích do budoáru se zjevila zářivá tvář.

Komorousovi se řinula krev na uniformu a zvracel.

Přesto se dokázal usmát: „Tohle si uklidte,“ ucedil a ukázal na bílého Kloudu a zničené pochutiny.

Co si Komorous nepřečetl ve Wikipedii:

Osud

Nejslavnější, nejznámější a nejvýdělečnější počítačová hra českého původu. Její první podoba vznikla už v roce 1992, jako výsledek spolupráce dvou počítačových mágů, Kyliána Průši a Daniela Kloudy. Ačkoliv později vnesla do jejich životů skutečně osudové střetnutí, v devadesátých letech jim přinesla vliv a bohatství a potěšení pařmenům od Čukotky po Kalifornii, přes Berlín.

Princip hry je jednoduchý, ale zcela originální. Hráč je ve hře sám sebou a snaží se realizovat své sny, ať už se týkají profese, úspěchu u opačného pohlaví, bohatství, koníčků či rodinného života. Do jeho snahy zasahují předvídatelné i nepředvídatelné překážky.

Hlavním protagonistou hry je však osud. Nebo náhoda? Zásah shůry či zevnitř počítače, který celou stavbu zboří, nebo naopak znásobí všechny výhry. Hráč se může osudu vzpírat, může s ním zápasit, může se mu podrobit, může na něj zapomenout, může hledat útěchu v blázinci nebo v kostele.

„Nejdokonalejší simulace života,“ napsal o hře Osud World Computer. A tato charakteristika stále platí tak, jak se hra vyvíjí. Díky rozvíjícím se možnostem počítačové grafiky se zobrazení každého hráče podobá přesně originálu, v současné době se pracuje na trojrozměrné verzi. I když obliba Osudu postupně poněkud upadá, zejména díky vzniku her, které ho napodobují.

Pozornost médií poutal donedávna i osudový konflikt tvůrců Osudu. Zatímco o softwarovou stránku se podle všech pramenů více zasloužil Průša, Kloudovi se podařilo hru šikovně patentovat. Kromě výrobního tajemství tak získali oba mladí muži vysokou kvalitu právní ochrany proti pirátským kopiím.

Obklopeni slávou a bohatstvím byli nejšťastnější lidé na světě. Na přelomu tisíciletí však mezi nimi vypukl spor, jehož pozadí není obecně známo. S Průšou se rozvedla jeho žena, modelka a moderátorka Drahomíra Ludmilová, a po několika měsících se provdala za Daniela Kloudu.

Ten o rok později čelil rafinovanému pokusu o atentát, ze kterého obvinil svého bývalého společníka a nynějšího konkurenta. Ačkoli ten vinu popíral, byl odsouzen na šest let vězení za pokus o vraždu. Tři roky skutečně strávil za mřížemi.

Po návratu prodal svůj podíl na Osudu americké společnosti Warner Bros a uzavřel se před světem. Klouda si svůj podíl ponechal

a stal se generálním manažerem nejslavnější počítačové hry a celého byznysu, který je s ní spojen.

MAT, PATO!

Pata vzhlédl od hesla Osud ve Wikipedii a pohlédl na Woctovou.

Ta na loučce před chlívem stála na hlavě.

Byla oblečena jen ve velice malých bikinách a Pata mlaskl. Jeho chlípny pohled musel být hypnotizující. Woctová se stulila do klubíčka a pružně vyskočila, což zkazilo trpaslíkovi výhled.

„Jsem tu šťastná a uvolněná,“ halekala Woctová. „Pohled na ty červánky nad námi!“

„To nejsou červánky, ale beránky, Woctová,“ utrl se Pata.

„Nemáš smysl pro poezii. K čemu brejlíš do té mašiny?“

„Zajímá mě Osud.“

„Nech si ho vyložit vod kartářky. Tady na vesnici musí být určitě bylinářka, je to tak romantické!“

Pata vyprskl: „V týchle vesnici leda kopřivářka.“

Woctová zavrkala: „Jdu se mrknout na stračenky.“

Zmizela v kravíně.

Pata listoval na internetu posledními vydáními novin, ale o případu zastřeleného vraha tam byly jen nicotnosti. Žurnalisté v letní sezoně vařili z vody, když nedokázali vnést do případu světlo, přezvýchávali ho jako kravky v kravíně své senečko.

O projektu Internet na pole nebylo nikde nic. Buď není google tak dokonalý, jak si Pata vždy myslel, nebo mu Kravín lže, nebo někdo lže Kravínovi.

Pata vstal: „Jdu za starostou, má milá,“ houkl dveřmi do chlěva. Woctová se mazlila s dojnici. Ta stála v močůvce a mouchy jí štrádovaly po černých nozdrách.

Starostův statek zářil na návsi zarostlé kopřivami jako polodrahokam, který zapadl do popelnice. Smrdutý rybník pokrytý žabincem, šedivá kostka, prodejna Jednoty, u které posedávali vesnicové v modrácích s lahví desítky mezi koleny, rezavé stojany na prádlo, rozbité tahače a převrácené vlečky, to k tehdejšímu Česku patřilo. Kravínův statek byl žlutobíle nahozen, lemovala ho vkusná žulová zídka. Místo prašivých náletových keřů ho obklopoval voňavý jabloňový sad.

Vrata byla pootevřená a Pata tedy vstoupil.

Minul několik podomků, kteří se nešikovně pachtili, příchozího si nevšímal.

Až bujaré děvečky se zeptal: „Kde najdu starostu?“

Dívka na Patu shlédla: „A nehledáš náhodou Sněhurku, trpasličku?“ rozřehtala se hýkavě.

Pata se zašklebil: „Hledám Kravína, ne krávu.“ Odcupital, zatímco vesničanka marně přemýšlela, co jí chtěl sdělit.

Poněkud gramotnější podomek ho poslal na pole, kde prý starosta řídí sklizeň.

Rozlehlé polnosti pročesával kombajn. Nad ním tančil skřivan. Krvavé zbytky králíků, syslů, lišek a dalších zvířat odlétávaly od radlice spolu se zrnem.

Pata zhodnotil venkovskou idylu ostrým pohledem, odplivl si a ubalil si špeka.

Posadil se na mez a čekal.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.